

Rob en Sijda in Egypte

Nieuwsbrief nr. 9 - April 2025

Feestelijkheden in Aswan

Op 20 februari j.l. is het 125 jarig bestaan van het Al Germaniyya gevierd. Het was een mijlpaal die goed werd gemarkeerd door verschillende sprekers vanuit de stad en het gouvernement Aswan. Vele genodigden en afgevaardigden vanuit de lokale overheid, de moskeeën en verschillende kerken woonden deze bijeenkomst bij. De belangrijkste boodschap van deze avond was: Dat mensen iets zullen zien en ervaren van de hoop die in ons is omdat er geen werk te vergeefs is in de wijngaard van de Heer. Verderop in deze nieuwsbrief meer over dit jubileum.

Ramadan

De vastenmaand Ramadan is weer voorbij. De Egyptische samenleving functioneert tijdens die periode anders en dat was te merken. Iedereen was in de weken ervoor aan het voorbereiden en inkopen doen. Er wordt veel extra eten gekocht. Vooral gedroogde, lang houdbare, producten.

Overdag was het stil op straat. Pas na 12 uur 's middags, zagen we vooral vrouwen op straat om nog de laatste boodschappen in te slaan. Het is de centrale maand in het jaar waar iedere moslim naar toeleeft. Men bereidt zich voor en probeert het vasten uit te voeren. Ook al zijn ze ziek, men wil toch graag

God meer gehoorzaam zijn dan mensen.

In dit kader heb ik op dinsdagmiddag tijdens een bijeenkomst voor kinderen met type 1 diabetes over het vasten gesproken. De sociale druk op school is, dat ook kinderen moeten meedoen met de vastenmaand. Dit is geen regel uit de

Koran maar een ingeslopen traditie. Het is heel moeilijk om de ouders ervan te overtuigen dat het gevaarlijk is voor kinderen met type 1. Hun bloedsuikers ontregelen snel en dit kan eindigen in een diabetische coma met gevaar voor hun leven. We hebben de Imam van de moskee gevraagd om te spreken. Het is mogelijk een officiële vrijstelling te krijgen voor het vasten voor kinderen met type 1 diabetes. Hij onderstreepte nogmaals onze boodschap dat bij ziekte er geld kan worden gegeven en dat kinderen sowieso niet hoeven te vasten. We hopen en bidden dat er zich geen

ernstige complicaties voordoen bij deze kwetsbare kinderen.

Naarmate het einde van de vastenmaand nadert merkten we dat de mensen moe werden en sneller geïrriteerd raakten. Dit was vooral goed te zien in het verkeer. Men reed roekelozer door te weinig slaap. Hele nachten niet slapen en overdag toch nog proberen zoveel mogelijk geld te verdienen. Dit houdt men niet zo lang vol. Na 30 dagen was er eindelijk het 4 daagse Suikerfeest. Tijd om weer te resetten naar het normale leefpatroon. Er hebben zich gelukkig geen grote ongelukken voorgedaan.

Start nieuwe training

In het ziekenhuis is in februari een nieuwe training gestart met 10 assistent-verpleegkundigen. We zijn blij nieuwe mensen te mogen opleiden tot assistenten voor de verschillende poliklinieken. De meesten hebben geen verpleegkundige achtergrond. We bieden hen daarom een programma aan voor 4 maanden

waarin ze de basis anatomie en fysiologie leren van het menselijk lichaam. Daarnaast focussen we vooral op het goed leren van sociale vaardigheden, zoals het op een beleefde manier spreken met mensen, leren actief te luisteren en het aanleren van basis-skills zoals bloeddrukken meten, temperaturen, pols- en ademhaling tellen en correcte bloedsuiker meting.

Daarna zullen we de meest voorkomende ziekten te behandelen. Methodes die we daarbij gebruiken zijn o.a. rollenspelen waarbij men zelf de rol van patiënt ervaart. Met de nieuwe digitale lesmethode "Lessons-Up" kunnen we nu ook studenten interactief betrekken bij de les, waardoor iedere student meedoet.

Naast alle medische kennis vinden we het van groot belang dat elke werknemer, eenmaal aan

het werk, volledig achter de visie en missie van het ziekenhuis staat. Alle studenten zijn lid van de Koptisch Orthodoxe kerk. Meestal betekent dit dat de families de liturgische diensten bezoeken maar zelf niet zoveel begrijpen van alle rituelen die in de dienst plaatsvinden. Het is meer het gezamenlijk beleven van het geloof, het ruiken van de wierook, het zien van de iconen en de gebeden voor alle heiligen. Op zich hele waardevolle rituelen die wij in de protestantse kerken een beetje zijn kwijtgeraakt.

Het Woord van God is toch het belangrijkste en zelf de Bijbel lezen is voor de meesten niet gebruikelijk.

We hebben in deze training tijdens de dagopeningen gebruikgemaakt van een Bijbel project met korte filmfragmenten uit "the Chosen". Nadien hadden we een gesprek over wat we zagen in de film en wat dit voor ons zou kunnen betekenen, vandaag in ons werk. Dit leverde mooie gesprekken op. Een goed begin van de dag.

Dagcentrum volop in beweging

Op het dagcentrum maken verschillende kinderen goede loopvorderingen.

De nieuwe kinder-rollators zijn daarbij een goede hulp. Verder zijn we bezig met taal en sociale ontwikkelingen. De ouders van de kinderen zijn verrast als ze ontdekken dat hun kind vooruit gaat. De waardering is groot.

Tijdens de Ramandan maand is er door het dagcentrum op 5 avonden een Iftar maaltijd georganiseerd voor de families. Daar is altijd een gelegenheid voor een inhoudelijk goed gesprek. Op één van de avonden had ik, Sijda, een gesprek met de moeder van een blind en gehandicapt meisje, Haar naam is May. May is 5 jaar en heel lief. Ze kwam direct op schoot bij mij en begon met haar handen mijn gezicht te voelen. Ik vroeg de moeder op welke dag May op het Dagcentrum komt. Toen antwoordde de vrouw dat May al een tijdje niet meer komt. Bij verder doorvragen bleek dat de moeder haar dochter

en 3 andere kinderen thuis verzorgt. De vrouw vindt het vermoeiend en zou May graag naar het dagcentrum willen brengen maar haar man heeft het haar verboden. Hij is streng Islamitisch en wil niet dat zijn vrouw en dochters, (waaronder ook May) zonder de bescherming van een man over straat lopen. Daardoor is het bezoek aan het dagcentrum voor dit meisje gestopt. Ik merkte dat May best wel wat kracht in haar beentjes had

maar niemand oefent met haar. Ze is blind maar of er mentale/geestelijk en/of lichamelijke ontwikkelingen mogelijk zijn kan op deze manier niet verder worden onderzocht. Echt heel jammer. Ik heb op aandringen van de moeder van May de vader aangesproken en gevraagd of hij

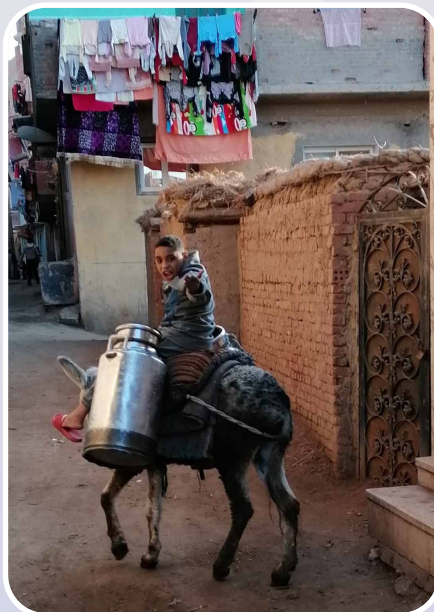
zijn dochter toch weer opnieuw zou kunnen brengen. Uit zijn antwoord maakte ik op dat het openbaar vervoer een probleem was en ook het geld ervoor. Of dit de echte reden is weten we niet.

Misschien dat een huisbezoek door Dr David of een vader van een ander kind van het dagcentrum hem op andere gedachten kan brengen.

Wachten...

In maart hadden wij bezoek van vrienden uit Nederland. Na een rondreis door Egypte hebben ze de laatste 5 dagen van hun vakantie bij ons in Aswan doorgebracht. Ze kregen zo een goed beeld hoe het dagelijkse leven in Egypte in zijn werk gaat. Dat bracht mij op het idee om hier wat over te schrijven. In veel gevallen is het leven in Egypte totaal niet te vergelijken met de Westerse wereld. Soms lijkt het alsof de tijd hier 50 jaar heeft stilgestaan en daar tegenover staat weer dat bepaalde technologie op Westers niveau is. Het verschil tussen stapvoets iets vervoeren met een ezelskarretje en data in een fractie van een seconde transporteren via het Internet naar een ander werelddeel.

Als kopregel heb ik wachten genoemd, want dat gebeurt veel in Egypte. Instanties zijn hier gek op formulieren en stempels. Het verkrijgen daarvan kan een dag of dagen in beslag nemen. Als aan het eind van de maand pensioenen en betalingen worden uitgekeerd staan bij de banken en postkantoren lange rijen mensen. Het kan zijn dat als ik 's

morgens voorbij het postkantoor loop, mensen geduldig zie wachten op een volgnummer en diezelfde mensen kom ik 's middags nog steeds geduldig wachtend weer tegen. In het ziekenhuis werkt het op dezelfde manier. In Nederland maak je afspraak en komt je op het juiste moment voor een consult. In het Al Germanniyya werkt dat heel anders. Hier kun je tot 11.30u een volgnummer halen en wachten totdat je aan de beurt bent.

Met de heen- en terugreis kan dat al gauw een dag in beslag nemen.

Vrijwel niets gaat hier vanzelf. Koken doen we op een fornuis met een gasfles.

Als die leeg is, dan moet je maar hopen dat er een ezelskarretje voorbij komt die we kunnen aanhouden vanaf de zevende verdieping. Sijda hangt dan over het balkon en probeert de aandacht te trekken van de gasflesverkoper. Soms lukt dat, soms niet.

De betaling van elektriciteit en water gebeurt met een soort pre-paid kaart die telkens weer aangevuld moet worden. En dan is het nog maar de vraag of er water en elektriciteit is want vooral in de zomer is er regelmatig een 'power-cut'. Voor ons telefoon- en internet abonnement moeten we elke maand naar de Orange winkel om dit te verlengen. Verlengen voor een jaar is niet mogelijk.

Het betalingsverkeer is weliswaar geautomatiseerd maar vrijwel alle betalingen gaan contant. Het kan zelfs voorkomen dat

een vliegticket bij Egyptair contant afgerekend moet worden.

De dagelijkse gang naar het ziekenhuis doen we meestal lopend. Soms maken we gebruik van een soort van openbaar vervoer in de vorm van microbusjes die af en aan rijden. Die kun je met een handgebaar aanhouden en op iedere willekeurige plek op de route laten stoppen. Een ritje binnen Aswan kost momenteel 4,5 pond (8 cent). We hebben beiden sinds een jaar een fiets maar daarmee ben je wel een uitzondering. Een vrouw zeker!

Inmiddels wonen en werken we al weer 3 jaar in Aswan. Omdat deze plaats een toeristische trekpleister is worden we nog re-

gelmatig op straat aangesproken om een ritje te maken met een koetsje ('cheap Ferrari') of een feloeka tochtje op de Nijl. Dat kan behoorlijk irritant zijn maar je raakt eraan gewend. Als je wat in het Arabische terugzegt dan hebben de meesten wel in de gaten dat je hier woont. Omdat deze maatschappij zo anders functioneert dan de onze kan het dagelijks leven behoorlijk vermoeiend zijn. Je weet nooit wat er op een dag op je afkomt. Met Arie van der Poel, die ons in maart samen met zijn vrouw heeft bezocht, sprak ik daarover. Ik gaf als antwoord: Het beste kun je de maatschappij accepteren zoals die is. 'Go with the flow' en proberen zoveel mogelijk mee te bewegen en jouw ervaring, kennis en kunde, voor zover mogelijk, daaraan toe te voegen.

Op onze blog **robensijda.com** zal ik de komende tijd wat meer wetenswaardigheden plaatsen over het dagelijks leven in Aswan.

Viering 125-jarig bestaan Al-Germaniyya

In februari vierden we het 125 jarig bestaan van het Al-Germaniyya ziekenhuis. Een bewogen periode waarin het ziekenhuis vele mensen in de regio Aswan heeft mogen dienen. Het ziekenhuis heeft twee

wereldoorlogen meegemaakt, waarin geen buitenlandse arbeiders het land mochten binnenkomen en waarbij de grond en de gebouwen in beslag werden genomen. In 1903 maakte het een grote

brand mee die het naastgelegen gebouw, het Aswan Hotel, volledig in de as legde. De hele week kwam de wind uit het noorden en zou het vuur zich zeker naar de campus van Al-Germaniyya hebben verspreid, maar verbazingwekkend genoeg kwam de wind tijdens de uren van de brand uit het zuiden beschermd door een bomenhaag. Er zijn gedurende de jaren veel juridische uitdagingen geweest, waarbij er vaak twijfel was over het voortbestaan van het ziekenhuis. Soms sloot de ene deur, maar werd een andere weer geopend. Het Al-Germaniyya heeft altijd een tekort aan werkers en geld gehad, maar toch is de zorgverlening nooit gestopt. Zelfs toen mensen moesten vertrekken, voelden nieuwe mensen zich geroepen.

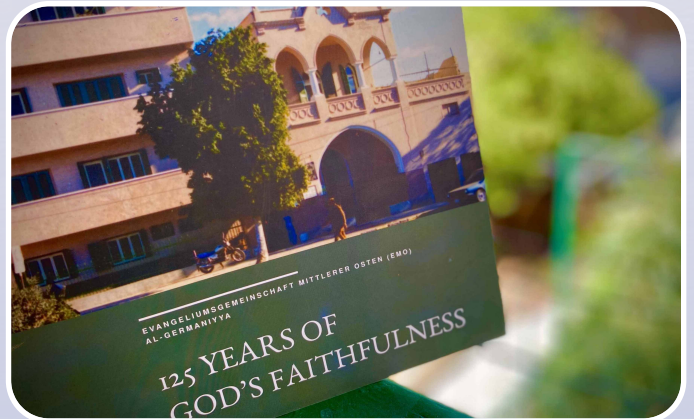

We waren dankbaar dat Pastor Dr Andrea Zaki, de president van de Evangelische Raad van Kerken in Egypte, en Majoor-Generaal Dr. Ismail Kamal, de gouverneur van Aswan, deelnamen aan de viering op donderdag 20 februari, samen met vele andere vertegenwoordigers van de gemeenschappen uit Aswan, een aantal internationale en Egyptische partners, voormalige collega's en leden van ons team. Verschillende voormalige leiders van Al-Germaniyya vertelden over Gods goedheid in het verleden door middel van verhalen en foto's, terwijl huidige leiders ervaringen deelden over

Gods goedheid vandaag de dag en in de toekomst. De viering werd geleid door broeder Nassef Sobhi en de muzikale omlijsting werd verzorgd door het Yanbua Koor.

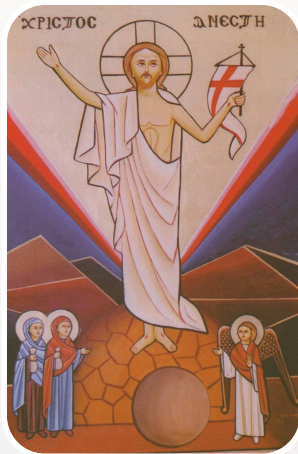
Op vrijdag 21 februari werden de feestelijkheden voortgezet met een viering in de kapel van het ziekenhuis, waar veel huidige en voormalige medewerkers hun getuigenissen deelden. Het was ontroerend en bemoedigend voor ons allemaal en het herinnerde ons aan het voorrecht om geroepen te zijn voor dit werk.

Als een bijzonder geschenk is een boek uitgegeven dat verslag doet van 125 jaar Al-Germaniyya, met een overzicht van alle verschillende afdelingen en plaatsen waar de missie sinds het begin van de vorige eeuw bij betrokken is geweest. Tijdens onze presentaties in Nederland zullen we een aantal boeken ter inzage meenemen.

Pasen

Als u deze rondzendbrief leest hebben we Pasen gevierd. Ondanks al datgene wat er in de wereld gebeurd en in ons eigen hart omgaat, blijven we geloven in een Heer die leeft, die voor ons stierf maar ook is opgestaan. Dit geeft ons hoop voor het leven samen met de mensen in Aswan, de plek waar God ons heeft gesteld. We kijken met verwachting uit naar de toekomst.

Verlofperiode:

Aanstaande zomer zijn we wat langer in Nederland, i.v.m. de hoge temperatuur in Aswan.

Via de GZB zullen we op aanvraag enkele presentaties verzorgen.

We hopen u daar te ontmoeten.

Dankpunten:

- Gezegende viering van het 125 jarig bestaan van het Al-Germaniyya ziekenhuis
- Mooie ontmoetingen met ouders van de kinderen

tijdens de Iftar maaltijden

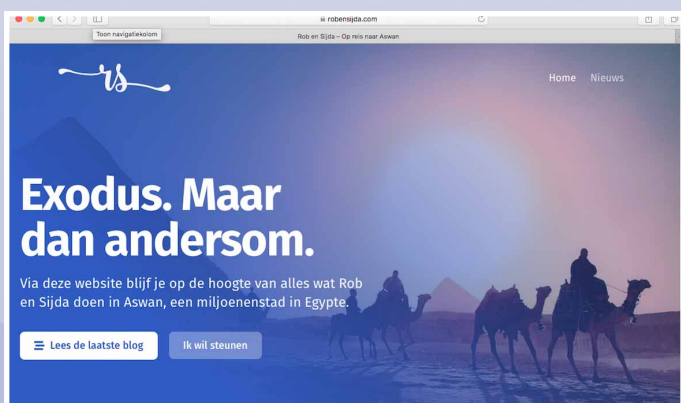
- Vorderingen bij de kinderen van het Dagcentrum
- Nieuwe werkplekken voor de assistent verpleegkundigen

Gebed voor:

- Medewerking van de vader van May
- Goede afronding van training voor de 10 assistent verpleegkundigen
- Toewijding van artsen en personeel voor de patiënten-en gehandicaptenzorg

Namens de Tfc

U krijgt deze nieuwsbrief, en dat betekent dat u Rob en Sijda waarschijnlijk al steunt. Daar zijn wij u dankbaar voor. Bidt u weer met hen mee, en voor hen? U kunt naast het lezen van deze nieuwsbrief Rob en Sijda ook volgen op hun eigen website: **robensijda.com**. Zij zetten hier zelf regelmatig artikelen op.

Heeft u nog vragen, laat het ons dan weten! Namens de Tfc, Rachel Terwel (rachelterwel@xs4all.nl).

Colofon

Rob en Sijda Wesselink zijn in mei 2022 uitgezonden naar Egypte. De GZB werkt graag mee aan de verspreiding van deze nieuwsbrief. Hartelijk dank voor uw meeleven en gebed! U kunt uw betrokkenheid ook tot uitdrukking brengen door een gift over te maken op IBAN NL63 ABNA 0476 3954 29 t.n.v. GZB o.v.v. Rob en Sijda Wesselink.

Dank voor uw onmisbare steun!

Voor adreswijzigingen en overige informatie :

GZB
Postbus 28
3970 AA Driebergen
T 0343-512444
E info@gzb.nl
W www.gzb.nl

